

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1974
FORFATTER:	Valdemar Thomsen
TITEL:	Professor Labris tante fra Hamborg
KORT RESUME:	Om markedet i Kolding omkring år 1900

Christoffersen («Jeg er Søndergades lille Mona Lisa») og det nuværende radikale byrådsmedlem, civilingeniør Knud Erik Reddersen, lavede slagkraftige viser, henholdsvis i den bredt populære genre og den intellektuelle stil, som PH skabte. Og så er der altså Mogens Skjøde Knudsen! Sidst, men ikke mindst! Hans »Side by side« – om Dronning Margrethe og Prins Henrik – var simpelt hen fænomenal. Hans dygtighed som tekstforfatter er stor. Desværre er han også en dygtig advokat.

Politik, KU-revy, Kolding-revy . . . Det var en Kolding-revy. Der var aldrig ensidige politiske numre i den. Der var satire. Der var lune. Der var underholdning. Ingen propaganda!

Mange så den – et år 5000, fordelt over adskillige foreninger. Fra KU til Venstres Vælgerforening og Socialdemokratisk Forening. Der er spillet for Poul Møller, Vagn Bro, Peter Freuchen og Jens Otto Kragh. Som en journalist ved »Jydske Tidende« skrev efter en premiere: – KU – disse bogstaver må stå for Kolding Underholdningscentral!

Hysteri og snobberi

Vi har hvert år spillet for byens ældre ved Socialdemo-

kratisk Kvindeudvalgs fest. Vi har gjort det med glæde. For det var et godt publikum.

At der var hysteri omkring en premiere er rigtigt. Det betød noget at være med den første aften, navnlig for de unge og de, der gerne ville ses. »Koldings Operabal« blev det kaldt. Nogen kaldte det snobberi, men når alt kommer til alt, kan *det* også være med til at sætte kulør på tilværelsen. Men det var ikke succes altsammen. Der var begribeligvis ting, der faldt med et brag. Det lokale stof gjorde sig altid bedst.

Mange af byens vise fædre og originaler blev i den tid gjort uødelige. Men jeg tror aldrig nogen blev fornærmede over »at komme med i revyen«. Selv om snerten kunne være lidt hård, trøstede vi ofrene med »de frommes kærlighed er sær, de tugter mest den, de har kær«. Det var sjovt at lave disse revyer, det var sjovt at være med, men det var et slid. Man skulle kunne lide det. Og det kunne vi. Vi elskede det!

Og nu er revyen borte, og den revy kommer aldrig mere igen. Den sidste revy hed »På'en igen«. Sidste linie i slutningssangen lød: »Vi går li'så stille vor vej«. Tæppet er gået!
Jébé

Professor Labris tante fra Hamborg

Årets store begivenhed var markedet i Kolding, som også jeg, trods mine forældres store betænkeligheder, endelig fik lov til at komme med til. Noget så storslået havde jeg aldrig tidligere overværet. Ikke engang den store udstilling ved Staldgården med lappernes opræden kunne måle sig med det liv, der udfoldede sig på Aksel- og Kirketorvet en sådan efterårsdag før århundredeskiftet. Legemsstore voksfigurer anskueliggjorde, hvordan det sidste opsigtsvækkende mord havde fundet sted. Ved at stikke fonografens hørerør i ørerne kunne man for en billig penge høre de viser, som enhver kunne udenad – men alligevel, sikke en opfindelse!

Som midtpunkt for kagetelte og gøgl af enhver art tronede professor Labri foran sit store telt, hvorfra der

dagen igennem lød mægtige klapsalver. Foruden sit trylleri og alkens klovnerier fortalte han et undrende publikum om sine oplevelser i »Vorbasse Krigshavn« og om sine familieforhold, hvoraf det fremgik, at han havde en tante i Hamborg, der var så dygtig, at hun kunne skære hakkelse med det ene ben og slå græs med det andet. Sidst mødte jeg den uforlignelige gøglerkonge på storebæltsfærgen i begyndelsen af trediverne. Med ordene: »Kunstens vej er trang« lod han – ikke uden resultat – sin høje hat gå rundt blandt de rejsende.

(Af Valdemar Thomsen, født på »Thomasminde« i Hjarup 1887. Citat fra hans bidrag til »Fortæl hvad De husker«)